

Κι ενώ ο χορός τραγουδά δείχνοντας την συμπάθειά του στην Μήδεια, στη σκηνή εμφανίζεται περαστικός ο Αιγέας, ο βασιλιάς της Αθήνας. Είχε πάει στους Δελφούς να ρωτήσει, τι πρέπει να κάνει για να αποκτήσει παιδιά αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι ο χρησμός εννοούσε. Η Μήδεια του εξιστορεί τις δικές της ατυχίες και τον παρακαλεί να την φιλοξενήσει στην Αθήνα. Αν το κάνει, θα τον βοηθήσει να αποκτήσει παιδιά. Ο Αιγέας συμφωνεί να την φιλοξενήσει και φεύγει.

Η Μήδεια ξετυλίγει στον χορό το σχέδιό της: Θα πει του Ιάσονα ότι τάχα συμφωνεί μαζί του, θα του ζητήσει να κρατήσει τα παιδιά και θα στείλει στη νύφη δώρα να την καλοπιάσει, ένα πέπλο κι ένα χρυσό στεφάνι. Μόνο που, μόλις αυτή τα φορέσει, θα καεί ζωντανή. Έπειτα θα σφάξει τα παιδιά της. Η κορυφαία του χορού προσπαθεί να την μεταπείσει:

«Από σεβασμό στους νόμους και για το καλό σου, μην κάνεις τίποτα από αυτά».

Η Μήδεια επιμένει και στέλνει την τροφό να ειδοποιήσει τον Ιάσονα. Όσο εκείνη κάνει να πάει και να γυρίσει με τον Ιάσονα, ο χορός συμβουλεύει την Μήδεια να μην προχωρήσει. Μάταια. Ο Ιάσωνας έρχεται και η Μήδεια του ζητάει να τη συγχωρέσει. Καλεί και τα παιδιά της να φιλήσουν τον πατέρα τους. Κρυφοδακρύζει αλλά επιμένει να προχωρήσει. Ο χορός εύχεται να μη γίνει μεγαλύτερο το κακό. Ο Ιάσωνας υπόσχεται να μεσολάβήσει στον Κρέοντα να μείνουν τα παιδιά στην Κόρινθο. Η Μήδεια αναθέτει στα παιδιά της να δώσουν στην Γλαύκη τα δώρα της: Τον πέπλο και το χρυσό στεφάνι.

Φεύγουν ο Ιάσωνας και τα παιδιά, μένει ο χορός και κλαίει για όσα μέλλουν να γίνουν. Και επιστρέφει με τα παιδιά ο παιδαγωγός ανήξερος και χαρούμενος: Όλα καλά! Τα παιδιά θα μείνουν, η Γλαύκη ευχαριστήθηκε με τα δώρα. Όμως, γιατί η Μήδεια κλαίει; Γιατί αγκαλιάζει και φιλά τα παιδιά της και μιλά περίεργα, ότι «τόλμη χρειάζεται»; Ο παιδαγωγός μπαίνει στο παλάτι με τα παιδιά και η Μήδεια μονολογεί κρατώντας στο χέρι το μαχαίρι. Κι έρχεται αγγελιαφόρος κι αναγγέλλει: Φόρεσε η Γλαύκη το στεφάνι και τον πέπλο κι αμέσως άρπαξε φωτιά. Και πήγε ο Κρέοντας να την σβήσει και κήκαν και οι δυο. Κήκε και το παλάτι.

Τα μάτια της Μήδειας αστράφτουν. Με το μαχαίρι γυμνό ορμά μέσα στο παλάτι μονολογώντας:

«Μη δειλιάσεις, μήτε να βάλεις στον νου σου πως τα λατρεύεις και πως τα έφερρες στον κόσμο. Εμπρός, λησμόνα τα για λίγο και ύστερα τα κλαις».

Ο χορός τραγουδά παρακαλώντας τον Ήλιο και την Γη να αποτρέψουν το κακό. Οι γυναίκες που τον αποτελούν προσπαθούν να παραβιάσουν την πόρτα και να μπουν να συγκρατήσουν τη Μήδεια. Δεν μπορούν να την ανοίξουν. Κι από μέσα ακούγονται οι φωνές των παιδιών που ζητούν βοήθεια. Καταφθάνει και ο Ιάσοντας. Έρχεται να προλάβει τα παιδιά του πριν να πέσουν στα χέρια των συγγενών του Κρέοντα και της Γλαύκης που ζητούν εκδίκηση. Μόλις πληροφορείται ότι από την μάνα τους είναι που κινδυνεύουν. Προσπαθεί κι αυτός να μπει μέσα. Δεν μπορεί. Η πόρτα είναι καλά κλεισμένη.

Και να που εμφανίζεται η Μήδεια πάνω σε (σταλμένο από τον παππού της Ήλιο) άρμα με δυο φτερωτούς δράκους ζεμένους σ' αυτό και κουβαλά τα άψυχα κορμιά των παιδιών της. Ο Ιάσοντας την παρακαλά να του αφήσει τα παιδιά να τα κλάψει και να τα θάψει. Η Μήδεια αρνείται. Εκείνη θα τα θάψει. Στο ιερό της Ακραιάς Ήρας. Και θα ορίσει να γίνονται ετήσιες τελετές εκεί. Κι εκείνη θα πετάξει ως την Αθήνα. Και προλέγει τον θάνατό του: Θα πάει από χτύπημα ξύλου της Αργώς. Και με το φτερωτό της άρμα η Μήδεια πετά μακριά.

(τελευταία επεξεργασία, 11 Νοεμβρίου 2021)